

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXVII. évfolyam 5. szám. 2016. március 1.

Ára 0,80 lej

A böjt, amelyet én kedvelek

Ézs 58,5

Ha a húsvéti ünnepek idején a lelkünkkel, a belső emberünkkel való törődésünket és teendőinket valamihez hasonlítani kellene, akkor a szántáshoz, a vetéshez, a kikeléshez és az aratáshoz hasonlíthatnánk. Kenyerünk a földből kel ki, de a magasságos Isten kegyelmes kezéből is.

A húsvéti ünnepek a böjtfő vasárnapjával veszi kezdetét. Ez az idő a hívő keresztyén ember számára kegyelmi idő a talajnak, azaz a belső embernek a megfelelő előkészítése, a magnak jó földbe kerülése érdekében.

Ez a néhány sor nem kíván más lenni, mint vallomás, és esetleg segítségnyújtás arra, hogy életünk Krisztussal együtt haladjon a húsvéti ünnepekben. Hogy meghaljunk a bűnöknek, és Krisztussal együtt feltámadjunk, új életre keljünk. Az Úr Jézus halál feletti győzelme és ereje által képessé válunk arra, hogy a jót válasszuk és mutassuk fel. Majd pedig – mint új életben járók – megteremjük a Lélek gyümölcseit.

A böjt önvizsgálatra való kegyelmi idő, hogy felismerjük: miben vagyunk még mindig adósai Istennek és embertársainknak. A böjttel eljött az ideje annak, hogy lelkünk nyugalomra találjon és megtalálja a békét az Ő Igéje és Szentlelke által. Ez az idő Isten felhívása keresztyén feladataink teljesítésére és hitéletünk

bizonyítására. A jót, a békességet és a szeretetet úgy gyakoroljuk, amint Isten akarja, és nem a világ gyakorlata szerint. A lelkiismeretünk önmagunkkal és önmagunkban való beszélgetés Isten Igéje alapján. A böjti idő egy új magatartásért, egy új életformáért való esdeklés. Vigyázzunk arra, hogy a gonosszal megalkuvásunk ne legyen, hanem szüntelenül harcoljunk ellene.

Ebben az időben megvizsgáljuk és számba vesszük, hogy megkeresztelt és konfirmált embereként milyen tagjai vagyunk Krisztus testének, az élő gyülekezetnek. Vajon élő és alkalmas kövei vagyunk a lelki ház felépítésének? Vajon ebben a világban és ezen a földön az a darabocskas föld vagyunk-e, amelybe a nagy Szántóvető nyugodtan hintheti a magját? Megteremjük-e a várt minőségű új magot?

A böjti idő arra is szolgáló kegyelmi idő, hogy meglássuk ködbe és sötétségbe borult életünket, és csendesesen imádkozzunk a kegyelmes Istenhez világosságért, amelynek segítségével fény derül elhívásunkra, küldetésünkre, az Istennek tartozó felelősségünkre.

A bűnök, vétkek számbavétele és megtagadása nem az egyházon kívülieknek, hanem sokkal inkább nekünk, Krisztus teste tagjainak az elsődleges feladatunk, mert az ítélet is először „az Istennek házában kezdődik” (1Pt 4,17).

Székely József

(Folytatása a 3. oldalon)

Útban a kereszt felé

Kicsoda számunkra a testet öltött Jézus? E kérdésre a választ magunktól nem fedezhetjük fel, bármennyit élünk is e földi világban. A helyes felelet az Igéből születhet meg. A húsvétra előkészítő időszak, a böjti hetek vezérfonalát nyerhetjük meg Máté evangéliuma 16. fejezetében. E bibliai szakasz útítárásként szegődhet mellénk, ha annak többértéki tanítását beengedjük életünkbe. Jézus Krisztus a Vele való lelki viszony fontosságára Cézarea Filippi közelében letelepedve hívja fel övéi figyelmét.

Kicsoda az Úr? – e kérdés a farizeusokban is felmerült. Égi jelt kívánnak tőle, hogy eldönthessék: Istentől érkezett-e vagy csak közönséges földi halandó. Aki e kérdést ellenséges indulattal, távolságtartással kívánja megválaszolni, annak számára nem adatik más jel, mint a Jónás próféta rejtélyes jele, azaz ama három nap a cethal gyomrában.

A Vele járó tanítványokat is rabul ejti olykor a kétségeskedés: vajon tud-e majd minket táplálni a mi Urunk? Jézus inti őket, és természetesen minket is: nehogy átváltssunk a farizeusi kétségeskedés és hitetlenség ösvényére.

Zsigmond József

(Folytatása a 4. oldalon)

A böjt sohasem öncélú

Beszélgetés Visky S. Béla teológiai tanárral

Bár sokan hajlamosak azt hinni, hogy a protestáns felekezeteknél nincs böjt, ez ebben a formában nem igaz. Visky S. Bélával, a Protestáns Teológiai Intézet tanárával arról beszélgettünk, hogy bár nincs szigorú szabályozása a böjtnak, mégis fontos lelki hozadékkal járhat.

– Honnan ered a böjt, hogyan került be az egyházi évbe?

– Nem vagyok a kérdés egyháztörténeti értelemben vett szakértője, egyszerűen csak azt tudom válaszolni, hogy az egyházi év leképezi Jézus életének legfontosabb állomásait. Azzal a céllal alakult ki, hogy emlékeztessen a mindenkori keresztyént: min ment keresztül Jézus húsvéti feltámadásáig.

Mihály Noémi

(Folytatása az 5. oldalon)

Hetedik alkalommal szervezték meg Marosvásárhelyen az *Égjen a láng* keresztyén zenefesztivált (képriportunk a 6. oldalon).

Tanulságos igék

A jövődőről (IV.)

Ítélet és igazságszolgáltatás

„És láttam egy nagy fehér trónust és a rajta ülőt: színe elől eltűnt a föld és az ég, és nem maradt számukra hely. És láttam, hogy a halottak, nagyok és kicsinyek a trónus előtt állnak és könyvek nyitattak ki. Még egy könyv nyitott ki, az élet könyve, és a halottak a könyvbe írottak alapján ítéltettek meg cselekedeteik szerint.” (Jel 20,11–12)

Az Apostoli Hitvallás szavaival valljuk: ül az Atya Isten jobbján, onnan jön el ítélni élőket és holtakat. János látja Istent a trónon ülni, de tiszteletből nem nevezi meg a nevét. Csak annyit mond, hogy megjelenésekor az ég és a föld eltűnnek. A teremtett világ sem tudja elviselni Isten dicsőségét. Mert következik az ítélet. Egy megdöbbentő látomás ez, amit sok ember szeretne elfelejteni. Hisz az emberek nem szeretnek ítéletről hallani. Sokan nem tudják összeegyeztetni Isten szeretetét azzal, hogy Ő ítéletet tart. Csak a szerető, könyörülő Istenről akarunk hallani, az ítéltő távol áll tőlünk.

Vigyáznunk kell azonban arra, hogy Isten szeretetét ne játsszuk ki az ítélettel szemben.

Két dologra kell itt figyelni. A Biblia nyelvén az ítélet mindig szétválasztás, gondoljunk a példázatra, amikor a bíró elválasztja a juhokat a kecskéktől. De az ítélet igazságszolgáltatást is jelent. Ezért a Szentírás tanítja: várjuk az ítéletet, sőt imádkozhatunk annak eljöveteleért. Ez nem bosszúvágyból fakad, hanem az Úr iránti szeretetből, aki nem tűri a gonoszsgot, hanem egyszer igazságot fog szolgáltatni.

Az igazi ígehirdetés ezért nemcsak Krisztus szenvedéséről beszél, hanem az ő felmagasztalásáról is, hogy Bíróvá tételik. János azt látja, hogy a halottak nagyok és kicsinyek – a fehér trón, a Bíró előtt állnak. A kicsik és nagyok azt jelenti: Isten előtt nincs személyválogatás, itt már nincs rang, hatalom. Mindenki ott áll, hogy megítéltesék. Még a tenger is kiadja a halottakat, azokat, akiknek testét sohasem találták meg. Mindenkinek oda kell állnia az ítélőszék elé. Ezen a napon könyvek nyitnak meg. Ezekben a mi cselekedeteink vannak feljegyezve. Mi pedig felelősek vagyunk ezekért, mert Isten komolyan veszi cselekedeteinket.

Ki tud megállni a tökéletes Bíró előtt? János szerint egy másik könyv is megnyitott, és ez az élet könyve. E kifejezéssel már az Őszövétségben találkozunk. Ott arról van szó, hogy e könyvben van feljegyezve mindazoknak a neve, akiket az Úr megszabadított, akik őszintén járnak az Úr előtt, és bizalmukat Istenbe helyezték.

De mi van akkor a cselekedetek szerinti ítélettel? Akkor hogyan értsük, hogy egyedül hit által tartatunk meg? Nincs a kettő ellentétben egymással? A könyvek nem mondanak ellent egymásnak? Nem! Az élet könyvében mindazok be vannak írva, akik Krisztusban reménykednek. A másik könyvben pedig azok a cselekedetek vannak feljegyezve, amik ebből a hitből fakadtak. Valaki egyszer ezt így magyarázta: az a könyv, amiben a cselekedetek vannak, megmutatja, igaz volt-e a hit vagy sem.

Az ítélet tehát szétválasztást és igazságszolgáltatást jelent. Aki Krisztusban van, azt ő megtartja – egyedül kegyelemből. Ez nem tőlünk van, ez az ő ajándéka. De világosan kell látni azt is, hogy aki ellenáll az evangéliumnak, az el fog veszni a saját hitetlensége miatt. János erről úgy beszél, mint a második halálról. A jövőben tehát két dolog történik: egyrészt az üdvösség, másrészt a kárhozat. Sokan tiltakoznak ez ellen. Ők azt mondják, a kegyelem olyan nagy, hogy végül mindenki megtartatik. Mit mondjunk mi erre? Szomorú, hogy sokan elfordulnak Istentől, mert elégük van abból, hogy az egyház, a lelkész a pokolról, az ítéletről is beszél. Az igaz, hogy nem ez a Biblia fő üzenete, hiszen központi üzenete Isten szeretetéről és kegyelméről szól. De a Szentírás mégis világosan és félreérthetetlenül beszél az ítéletről, s mi ezt nem hallgathatjuk el.

Amikor a Biblia az ítéletről beszél, nincs szó önkényről. Aki elkárhozik, az a saját bűne és hitetlensége miatt kárhozik el, mert nem fogadta el a felkínált kegyelmet. Amit vet az ember, azt fogja aratni is, mondja más helyen a Szentírás. Az ítélet sohasem sors, azt Isten azért hirdeti, hogy emberek ezt hallva megtérjenek és higgyenek Jézusban.

Aki tehát Krisztust prédikálja, annak az ítéletet is kell hirdetnie. Vigyáznunk kell azonban, miként prédikáljuk az ítéletet. A reformáció világosan tanította, hogy aki ítélni jön élőket és holtakat, ugyanaz, mint aki Poncius Pilátus alatt megfeszítettet. A Bíró az, aki helyettünk elvállalta és elhordozta az ítéletet. A Heidebergi Káté ragyogóan fogalmaz, amikor azt mondja, hogy nekünk vigasztalás az, hogy Krisztus jön ítélni, mert ő előbb értünk Isten ítélőszéke elé állt és rólunk minden kárhozatot elvett. Ezért mi az ítéletet nem rettegve, hanem felemelt fővel várhatjuk. Akik ezt tudják, azok számára az ítélet várva várt pillanat. Legyünk mi is az ilyen várakozók között.

Lőrincz István

Emlékezés Csiha Nagy Emesére

Erdély egyik 20. századi nagyasszonyára, az újonnan alakult Református Nőszövetség első elnökére emlékezünk, aki húsz éve, 1996. február 9-én adta vissza lelkét Teremtőjének. Püspök férje Jézus ígéretével (Jn 10,28) erősítette magát gyászában: „És én örök életet adok nékik; és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből.” Böjti időre írt imája kínálkozik az évfordulóra.

Ézsaiás 52,5 „Most mit tegyek itt? Szól az Úr, hiszen népem elvitetett ok nélkül, és a rajta uralkodók ujjonganak, szól az Úr, és nevem szüntelen mindennap gúnyolják.”

Jézus Krisztusunk, milyen nagy útra indulnál érettségünk. Tudom, lelkiekben sokat szenvedtél, míg jártad a falvakat és városokat, hegyeket és mezőket. Amíg prédikáltál, sok meg nem értéssel találkoztl, de ezekben a napokban, a

passió heteiben a testi szenvedést is magadra vállaltad.

Minket, édes Atyánk, megkíméltél jövődönk ismeretétől. Mi nem tudjuk, hogy mi vár reánk, de Szent Fiad ismerte az utat, ami reá várt. És vállalta azt érettségünk. Azt is elhordozta, hogy a tanítványainak egyike elárulja, másika pedig megtagadja. Milyen nehéz lehetett az a tudat, hogy a legközelebb állók közül egynek többet jelent az ezüstpénz, mint Ő.

Segíts, Uram, hogy a passió heteiben imádságaimban elmélyültebben végigjárjam veled ezt az utat. Segíts, hogy bűneinket vegyük egyre komolyabban és harcoljunk ernyedetlenül ellenük. Milyen áldott, hogy nem egyedül kell harcolnunk bűneink ellen, mivel te, Krisztusunk, azért mentél végig a fájdalom útján, hogy segíts nekünk hordozni keresztünket.

Add, hogy őszinte legyen evangéliumi böjtségünk. Add, hogy szakítani tudjunk bűnös indulatainkkal és álnokságainkkal. Fékezd meg ajkainkat, nyelvünket, hogy ne a csúnya, káromló beszéd, hanem az igaz beszéd, a szelíd szó, a té-

ged kérő és hívó imádság forrása legyen. Taníts meg Szentlelked által az evangélium szerinti böjt értelmére és gyakorlatára. Egyre jobban taníts meg a te buzgó követésedre, a kereszt-hordozás őszinte vállalására.

Segíts meg, Urunk, hogy szemünket hozzád emeljük s egyedül rád figyeljünk a passió napjaiban. Szenteld meg, Urunk, szívünket, lelkünket, hogy képmutatás nélküli legyen a mi hitünk és szeretetünk.

Szenvedő Fiad érdeméért fogadj el mindnyájunkat kegyelmesen, mert tiéd a bocsánat, hogy féljünk és szeressünk téged. Ámen!

(Csiha Emese böjti időre írt imádsága eredetileg a Romániai Magyar Szó hasábjain jelent meg. A bukaresti napilap 1990 után sorozatban közölte tőle írásokat. Ezeket később Adorjániné Nagy Aranka így értékelte: „...szent tisztásként hatottak a politikai híreket, jelentéseket hordozó írások között, és felkeltették figyelmét a lapot kézbe vevőnek, aki Jézus Krisztus nevét láthatta feltűnni a sorokban.”)

Balogh Béla

A böjt, amelyet én kedvelek

(Folytatás az 1. oldalról)

A böjt egyfajta intézkedés, belső megtisztulási intézkedés, hogy Isten láthatóvá legyen bennünk úgy, hogy ne minket szeressenek, hanem Istent. A böjttel eljött az idő arra, hogy szabaddá és késszé tegyük magunkat Isten számára, és kérjük segedelmét, hogy sose kerüljünk Tőle oly távolra, amely távolság már nem hidalható át.

Itt az idő arra, hogy türelmi képességünkben megerősödjünk, hogy ne a rossz buzogjon elő, hogy életünk ne legyen egy szüntelen megismétlődő történelem. Vegyük számba azt, hogy van-e bennünk elég jóakarát a mások gyengeségei iránt, hiszen Isten türelmes hozzánk, és türelme nem akarja a bűnös halálát, hanem a kegyelmi időt arra adja, hogy megtérjünk és éljünk.

Az Úr Jézus arra int, hogy a böjt a bennünk levő óember megoldóklése, és ugyanakkor az új ember megelevenítése, amely mindnyájunk számára a Jézusban való élet. Ő arra is int, hogy a böjtlésünkkel sose keressük a külsőségeket, törekvésünk ne a nyilvánosság felé irányuljon. Életünk ne legyen emberek előtti reklám, hanem annak a keresése, aki „titokban van”. Isten nem bizonyos ételek elhagyásáért kedvel és fogad el minket. Nem ezért leszünk kedvesebb gyermekei. A világ bűnös dolgaitól való elszakadásunkat nem segítheti ételek félretevése.

Kérjük Istent, segítsen meg mindenkit, hogy az Isten által jónak teremtett világnak

és így az Ő országának is munkása lehessen, megszabaduljon a bűntől, és egy legyen Jézus Krisztussal.

(A szerző egyházkerületünk missziói előadója volt)

Figyelj és tanulj, hogy teljesítsd Isten szavát

Nőszövetségi munkatársképző

Munkatársképzőn vettünk részt nemrég a Kézdi-Orbai Egyházmegegyezésében. A résztvevőket Kolozsvárról és Marosvásárhelyről érkezett előadók ösztönözték, készítették, tanították a hatékony nőszövetségi munkára, közösségépítésre. A tanfolyam első szakaszának helyszíne a kézdívásárhelyi esperesi hivatal volt, ahol meghitt, családi környezet, hangulat fogadott. Mintegy 30 órát töltöttünk együtt, igazi értékes, minőségi időt, ami mindnyájunkban jó nyomokat hagyott. Minden nap áhítattal kezdődött és változatos előadásokkal, tevékenységekkel, játékkal, kézműves foglalkozásokkal folytatódott.

„Azért vagyok itt, hogy megpihenjek, lelkileg feltöltődjek, tanuljak, találkozzak, ismerkedjek, beszélgessek, tapasztalatokat szerezzek, és ha tudok adni magamból, ami hasznos lehet mások számára, akkor adjak. Kikapcsolódást is remélek a hétköznapiakból és a kinti világ sivárságából. Szeretnék sok mindent megjegyezni, ami közösségem hasznára válhat” – vallotta meg az egyik résztvevő. Úgy érzem, mindezt mind megkaptuk, hisz ez derült ki a sok-sok pozitív visszajelzésből.

Hosszadalmas lenne leírni a három napot, mégis kiragadnék néhány tevékenységet, mozzanatot, ami különösen megérintett.

A Szöllősi Etelka kolozsvári vallásnővér által irányított önismereti, csapatépítő témakör tanulsága számunkra az volt, hogy akkor tudunk segíteni másokon, ha önmagunk is rendben vagyunk. A házrajzos játékon keresztül megtapasztaltuk, milyen jó rábízni magunkat másokra, elfogadni és segítséget nyújtani. A bizalom és önbizalom leckéjén dolgozni kell szüntelenül.

Buzogány Emese kolozsvári kórházlelkész a második témakörben istenképünket magyarázta az életben felvállalt szerepek mentén különös tekintettel a krízishelyzetekre: elengedés, özvegyesség, válás, kudarcok, gyász stb.

Mindenki elmondhatta személyes élményeit, traumáit, szó szerint kiönthette a lelkét. Megrázó történetek hangzottak el, és az egymás közti beszélgetések is arra szolgáltak, hogy lelki sebek gyógyuljanak. Soha ne feledjük: minden, ami velünk történik, a javunkra szolgál.

Érdekes és tanulságos volt az időutazás a gyermek-, ifjú- és felnőttkor életszakaszaiban. Mindenki megfogalmazhatta ars poeticáját, kedvenc igéjét. Ezekből idézek: „Velem van az Úr, nem félek.” „Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?” „Figyelj és tanulj, hogy teljesítsd Isten szavát.” „Gyűjts fényt az értelemben és tölts szeretetet a szívedbe.” „Imádom a tiszta, friss levegőt, szomjazom az éltető forrásvizet, és vágyom a fényre, a világosságra”.

Borsos Melinda egyházkerületi nőszövetségi elnök a harmadik témakörben a szervezeti életéről, a nőszövetség múltbeli és jelenlegi helyzetéről tartott vetített képes előadást. Az Én és a Szervezet témakörben sok szó esett a nőszövetségről. Mindenki mesélhetett magáról, szerepeiről, vágyairól. Tanulásgként fogalmazódott meg: „ha nincs kitartásod álmodozni, nem lesz erőd küzdeni sem.”

A közösségépítés, kommunikáció témakörét Püskök Sarolta, a kolozsvári vallásnővérek képző tanára fejtette ki. A megértés és megértetés művészetét ecsetelte. Vajon igaza van a költőnek? „Ó jaj, barátság és jaj, szerelem / Ó jaj, az út lélektől lélekig! / Küldözzük a szem csüggedt sugarát, / S köztünk a roppant, jeges űr lakik!” (Tóth Árpád: *Lélektől lélekig*)

Gondolkozzunk el! Az igazi közösség hiánya az, ha az emberek nem akarnak vagy nem tudnak kommunikálni. A legtokéletebb kommunikációs híd a „Szeretet.” A szavak mellett „beszélnek”: modulataink, arckifejezésünk, testtartásunk, hanglejtésünk, öltözetünk. Ezópus meséjéből példát kaptunk a szelídségre. Példázatokat az igazság, béke és öröm érdekében.

Vasárnap közös istentiszteleten vettünk részt, amelyen Beder Imre kézdívásárhelyi lelkész hirdetett igét. Köszönjük Bardócz Tímea ikafalvi tiszteletes asszonynak, a Kézdi-Orbai Egyházmegegyezés Nőszövetsége elnökének az önfeláldozó munkát, és mindenkinek, aki részt vett a szervezésben.

Nagyoláh Ilona, Ikafalva

Útban a kereszt felé

(Folytatás az 1. oldalról)

Cézárea Filippiben eltöltött „pihenőjük” alatt válik világossá a tizenkettő számára, hogy tanítványnak lenni nemcsak azt jelenti, hallgatni a tanítást, de e tanításból vizsgázni is kell! Bibliai üzenetünk eme leszűrhető igazsága érvényes marad a világ végéig. De nézzük, miként vizsgáztatta az Úr az övét.

Kinek mondanak az emberek?

A mindent eldöntő vizsgakérdés így hangzik: „Engem, embernek Fiát kinek mondanak az emberek?” A tanítványok igyekeznek összegezni e kérdésre adott válaszokat: vannak, akik téged Keresztelő Jánosnak, Illésnek, Jeremiásnak vagy egynek tartanak a próféták közül. A tanítványok akár azt is gondolhatták, hogy ezzel ama bizonyos vizsga véget is ért. Ma így mondanánk: a közvélemény-kutatás körképet adott, kicsoda is a Názáreti népe szemében. A vizsga azonban csak ezután válik igazán élessé, amikor az Úr Krisztus így hegyezi ki az előbbi kérdést: és ti kinek mondtok engem? Csak sejtjük azt a csöndet, ami Jézus zavarba ejtő kérdését követi. E kérdést kipróbálhatjuk egymáson, vagy akár magunkon is, sőt ki is kell

próbálnunk akár több alkalommal is nehéz perceinkben, válságosra forduló életünk idején: én kinek tartom az én Uramat?

A helyzetet Simon Péter, a tanítványok „szóvivője” menti meg, amikor elhangzik a minden időkre igaznak bizonyuló vallástétel: „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia!” A vallástétel hallatán ámulhatnak a tanítványtársak vagy éppen irigykedhetnek is, hogy Péter lekörözi őket hitben, ismeretben. Jézus azonban megfejtje a vallástétel titkát: nem emberi képesség a forrása a Krisztusról elhangzó vallástételnek, hanem Isten, Jézus Krisztus Atyja. Bízunk abban, hogy bármikor hangzik fel Isten hozzánk küldött Fiáról a vallástétel, nekünk hinnünk kell és örvendeznünk, hogy Isten maga szól – így támasztva másokban is hitet.

Önfeláldozó szolgálat

Akit Isten megajándékoz a vallástétel bátorságával és tettével, annak további életével és másokat megnyerő szolgálatával folytatnia kell ezt az utat. Talán csodálkozunk az Úr ezek után mondott tilalmán: senkinek se mondják, hogy Ő a Jézus Krisztus, azaz a várt Messiás.

E krisztusi tilalom értelmét bizonyára abban fedezhetjük fel, hogy a teljes bizonyágtétel a szavakba öntött vallomásnál több, azt – ha szükséges – halálba menő tetteknek kell követniük. Ezt támasztja alá Jézus Krisztus meglepő

kijelentése: nekem Jeruzsálemba kell mennem, sokat szenvednem, megöletnem a főpapoktól és írástudóktól, de harmadnapon feltámadom. Az Atyától elvárt igaz bizonyágtétel teljességét az egyszülött Fiú képes tökéletesen valóra váltani: a szóban hangzó bátor vallástétel és a másokért haláláig vitt önfeláldozó szolgálat egységében.

És hogy milyen képlékeny az emberi lélek és a szavakba öntött vallástétel, arra ismét Simon Péter adja a fájó példát: nem történhet ez meg Veled, Uram! Jézus erre adott válasza mindnyájunk számára hangzó figyelmeztetés: a perc töredéke elég lehet az ember számára ahhoz, hogy hangot, sőt szívet váltson, sátánivá legyen.

A Cézárea Filippiben megejtett igen kemény vizsga azzal a mindent egybefoglaló tanítással zárul: mit sem ér a legszebb vallástétel, ha Isten gyermeke nem tud elmenni a másokért való belülről fakadó áldozatvállalásig.

Akkor, ott bizonyára megtorpantak Jézus tanítványai, s valóban el kellett vállalnia Urunknak a nagypéntek minden kínját, hogy a Feltámadás dicsőségét is megláttathassa kételkedő gyermekeivel, velünk is.

Bőjt heteit morzsolva egyetlen kérdésünk marad: tovább tudunk-e haladni Krisztusunkkal a másokért való önfeláldozás útján, vagy már olyan rég elszakadtunk tőle, hogy lemondunk a Vele való együttjárásról és a másokért való fáradozásról?

Gyorchajtás és bűnbocsánat

András még egy hosszú pillanást vetett a kilométeróra, mielőtt a villogó rendőrautó előtt lelassított: 120 km/h a kitáblázott 90 helyett. Ez már a negyedik ebben a hónapban, mint oly sokszor máskor is. Hogy lehet, hogy valakit ennyiszor lemeszelnek?

Amikor a kocsit lelassított, András lehúzott, de nem teljesen az út szélére; hadd izguljon csak a zsaru a mellette alig fél méterre elhúzó autók miatt.

Megállt.

A rendőr kiszállt a kocsijából, és egy mappával a kezében előrejött.

József? József a gyülekezetből? Még csak ez kellett! András próbált minél jobban elsüllyedni az ülésben. Ez rosszabb, mint a közelgő büntetés maga. A keresztyén rendőr épp egy saját gyülekezetéből való gyorchajtó embert fogott meg. Egy embert, aki egy hosszú, fárasztó és zaklatott nap után sietett hazafelé a munkahelyéről.

Szinte kiugrott az autóból, és ment a rendőr felé, akivel minden vasárnap találkozik a gyülekezetben, de eddig még soha nem látta egyenruhában.

– Szia, József! Örülök, hogy látlak! Milyen érdekes, hogy itt találkozzunk!

– Szervusz, András – semmi mosoly.

– Huh, de szigorúnak látszik a Biztos úr, éppen most kapta el a felebarátját, aki siet haza a feleségéhez és a gyerekeihez.

– Igen, úgy tűnik: elkapta. – József kissé zavartan felhúzta a szemöldökét. Jó jel!

– Nagyon húzós és hosszú napom volt ma. Azt hiszem, kissé túl léptem a határon – de csak most az egyszer, he-he!

András lefelé sandítva arrébrbúgott egy kavicsot az aszfalton.

– Az asszony finom vacsorát készített, már nagyon vár haza. Érted, mire gondolok?

– Tudom, mire gondolsz. És azt is tudom, hogy már kétes hírnévre tettél szert a körzetünkben az őrsön.

Ajjaj, nem jól áll a dolog, itt az ideje taktikát váltani.

– Mennyit mértél?

– 115-öt. Volnál szíves visszaülni az autóba?

– Várj egy kicsit. Amint meglátalak, én azonnal megnéztem az órát, és épp csak súrolta a 100-at.

A hazugság kegyesnek, célravezetőnek tűnt, és „magától” jött.

– Légy szíves, András, ülj be a kocsiba.

András zavartan bemászott a kocsija ajtaján, és becsapta az ajtót. Bambán bámult előre a műszerfalra. Eltelt egy perc, kettő. Lassan, kel-

letlenül nyúlt az ablaktekerőhöz, de végül nem tekerte le az ablakot, mert látta, hogy József ír a mappán.

Miért nem kérte ez a jogosítványomat? Bármi történjék is, biztos, hogy egy-két hónapig nem ülök ennek az embernek még a környékére sem vasárnap.

Eltelt még 2–3 hosszú perc, majd egy kopogás az ablakon. András kinnézett balra, József volt az, kezében egy félbehajtott papírdarabbal. A bűnös mintegy 3 centire lehajtotta az ablakot, épp csak annyira, hogy a papír beférjen.

– Köszí! – András nem nagyon tudta leplezni a gúnyt az arcán és a hangjában.

József szó nélkül ment vissza a rendőrautóhoz, András csak nézte a visszapiillantóban.

Felemelte a papírt: Na, nézzük, mennyi. Álljunk csak meg. Ez meg mi? Tréfa? Nem büntetőcédula, az biztos. András olvasni kezdett.

„Kedves András! Egyszer volt egy kislányom, akit 6 évesen elütött egy autó. Kitalálhatod: egy gyorchajtó. Pénzbírság, 3 hónap a fogházban, és az illető szabad volt; mehetett haza magához szorítani a kislányait, mind a hármat. Nekem csak egy volt, és most várom kell a mennyorszáig, amíg újra megláthatom. Ezerszer próbáltam megbocsátani annak az embernek, és ezerszer gondoltam, hogy meg is tettem. Lehet, hogy így van, de újra és újra meg kell tennem. Most is. Imádkozz értem, és hajts óvatosan: nekem egy kisfiam maradt. József.”

András hátranézett, és látta, hogy a rendőrautó megfordul, és elindul visszafelé az úton. Csak bámult a távolba, amíg a kocsit eltűnt. Szétesve ült a kocsiban 20 percig, aztán beindította a motort, elindult, és lassan, az Úrhoz bűnbocsánatért esedezve hajtott hazafelé, hogy aztán otthon perceikig szorongassa magához meglepett feleségét és gyerekeit.

A böjt sohasem öncélú

(Folytatás az 1. oldalról)

Az előtte levő negyven nap, a böjt ideje, arra emlékeztet: Jézus nem mindig virágvásárnapi ujjongás közepette tette meg az utat a keresztig. Ha végigjárjuk azt az utat, amelyet Krisztus – megpróbáltatás, szenvedés, ételtől való megtartóztatás próbája –, akkor feltételezhetően közelebb kerülhetünk ahhoz az eseményhez, amelynek Jézus is részese volt.

A katolikus egyházban a böjtnak megvannak a szigorú szabályai. Néhány nappal böjt előtt találkoztam egy neoprotestáns ismerőssel, aki csodálkozva kérdezte, miért oszttunk vasárnap úrvacsorát, amikor a protestánsoknál nincs böjt. Való igaz, hogy amikor böjt időszakába lépünk, felmerül a kérdés: van-e vagy nincs nálunk böjt. A naptári évben benne van: a húsvétot megelőző időszak. De konkrét előírások nem szabályozzák, hogyan kellene gyakorolni.

– *Hogyan viszonyult Jézus a böjthöz?*

– Gondoljunk az evangéliumi történetekre. Jézusnak is van bizonyos fenntartása azzal a böjti gyakorlattal szemben, amely a magamutogatást, a formalizmust, a teljesítménykényszerítést helyezi előtérbe. Meg is kérdezik Jézustól: hogyan van az, hogy a te tanítványaid nem böjtölnek? Érdekes választ ad a Mester: böjtöl-e a násznép akkor, amikor vele van a vőlegény? Vagyis ameddig ő velünk van, az ünnep idejét jelenti, Isten országának eljövetele. Az eltorzult böjt gyakorlatát tehát elutasítja, másrészt viszont tudjuk, hogy nem vetette el, mert maga is böjtölt. Sőt utasításokat is ad a gyakorlatra nézve. Például azt mondja: amikor ti böjtöltök, ne legyen komor a ti ábrázatotok. Azaz úgy tegyük azt, mintha ünnep lenne, és nem kényszerűség.

– *Mit kell akkor tennie egy református hívő embernek?*

– A teológián a diákok találták ki a következő gyakorlatot. Ez abból áll, hogy húsvét előtti időszakban a diákok felajánlhatják ebédjüket abból a célból, hogy azokat összegyűjtve a megbízott személyek kivigyék a román opera előtti térre, és hajléktalanoknak adják. Ez a klasszikus értelemben vett böjt, amikor valaki lemond az ételről. E gyakorlatban szépen ötvöződik az, hogy egyrészt a böjt önfegyelem – így több idő jut az elmélkedésre, imádságra –, más-

részt konkrét segítségnyújtást is jelent. A böjt tehát sohasem lehet öncélú.

– *Hogyan látja, az emberek miként készülnek manapság a húsvétra, milyen böjtot tartanak?*

– Főleg vidéken, faluhelyen, még él a böjtnak valamilyen formája a református gyülekezeti tagok között is. Tekintettel arra, hogy az egyház ezt nem szabályozza, ezért rendkívül változó. Egyes vidékeken például a pénteki húsvéstől tartózkodnak. Sok helyen úrvacsoraszünet előtt nem esznek, nem reggeliznek, ezzel is kifejezve, hogy egy szent vacsorára készülnek.

– *Mit lehet javasolni annak, aki lelki értelemben szeretne böjtölni?*

– A lelki értelemben vett böjt elsősorban önfegyelmet jelent. Pál apostol egy sportéletből vett példát használ. Azt mondja a korinthusi gyülekezetnek: nézzétek meg a sportolókat, milyen sokat kínlódnak, edzenek, izzadnak, hogy hervadó koszorút nyerjenek. Ma olimpiát mon-

danánk helyette. Ehhez képest – folytatja Pál apostol magát állítva példának – önmagamam sanyargatom, hogy ameddig másoknak prédikálok, addig a saját életem és munkám hiábavalónak ne bizonyuljon.

A böjt tehát az önfegyelmelésnek egy olyan módja, amely nemcsak a saját lelket és Istennel való kapcsolatát építi, hanem kihat pozitív értelemben a másokkal való viszonyomra és a környezetemre. Hogyan lehet ezt gyakorolni? A 20. század egyik legnagyobb teológusa, Karl Barth hasonló kérdésre azt válaszolta, hogy egyrészt kevesebbet pipázik – köztudottan nagy dohányos volt –, másrészt pedig sokkal kevesebbet beszél. Nagy társalgó hírében állt, de tudta: a bőbeszédűség kísértést jelenthet a teológusnak vagy a papnak. Ha tehát sikerül visszafognia magát, akkor a böjtnak ez is valamilyen formáját jelenti majd.

Miben lehet még böjtölni? Körülvesz minket a fogyasztói társadalom minden áldása és átka. A túl sok internetezés, tévénézés, telefonozás... vagy akár az is, amikor elfogadjuk, hogy a kapcsolatok leegyszerűsíthetők az ilyen eszközök által közvetített üzenetekre. A böjt lehet olyan időszak, amikor elgondolkodhatunk: vissza kellene térni a személyes kapcsolatok eredeti formájához.

– *A böjt felelősségteljes elhatározás, ehhez fejlett személyiségre van szükség. Milyen életkortól lehet, érdemes böjtölni?*

– Érdemes megmaradni a böjt általánosabb fogalmánál. Nem az étel megvonásával, hanem a neveléssel járó gondolatot emelném ki, amikor bizonyos dolgokról adott esetben le kell mondani. Akár azért is, mert a pénztárcánk nem teszi lehetővé. A gyermek is szembesül azzal, hogy vannak határok és korlátozott lehetőségek. A böjt lehet a nevelésnek egy kiemelt időszaka, amikor ezekre a dolgokra tudatosabban odafigyelünk. Szabadon és játékosan, de tudatosítani kell a gyermekben a környezettel és saját testünkkel való felelős életvitelt.

(A beszélgetés a kolozsvári Agnus Rádióban hangzott el)

Könnyű érvényesülés vagy a szolgálat útja?

„Támada pedig köztük versengés is, hogy ki tekinthető köztük nagyobbnak.” (Lk 22,24)

Az elhívottak közössége képtelen uralkodni magán, ha a társak fölötti uralkodás a kérdés. Jézus kívül reked a vitából, mert Ő nem érdekelt ilyesféle hatalmi harcban.

Oly sokszor megrontotta az egyház életét és szolgálatát a nagyravágás, a versengés. Azt mond-

ja a Római levél írója: ne gondolja magát többnek senki, mint amennyinek gondolnia kell. Az igében látott vita tárgya ez: valakik uralkodni, győzedelmeskedni kívánnak társaikon. Kivételes, kivételezett helyzetbe szeretnének kerülni. Amikor az egyházban Krisztus fősége helyett emberek kezdik el bizonygatni elsőbbségüket, Jézus ügye mindig a háttérbe kerül. Emberként viselkedik az ember, hiába az isteni magatartás

mint követendő minta. Hiába mutatja az Úr szemléletesen a lábmosásban, az asztalközösség kenyérében és borában, hogy szolgálni jött és szolgálni hív.

Megható, hogy a reformátori erőnyeket felmutató katolikus egyházfő éppen az alázat jelével, a lábmosás által kívánta értésére adni a világnak: ő szolgálni akar. Mit tegyen a ma embere efféle hatalmi harcokat szemlélve? Nem leszerelnie kell a versengőket, nem vitába szállni velük, nem megoldásokon törnie a fejét, hanem egyszerűen, némán a szolgálat választását kell szólnia, élnie.

Isten nem azért helyezte a választott közösségébe, hogy bárkin is győzedelmeskedjen. Nincs is erre szükség, hiszen a győzelem, a bűn feletti győzelem a Fiúé. A miénk pedig orcánk pirulása és a Tőle nyert lehetőség a szolgálat végzésére. Ez azonban úgy lehet áldott, örömteli, ha szemünk előtt az Ő példája lebeg. Mert a versengő egyház utat és célt, végső soron: Krisztust téveszt. A ma embere sokszor mégis a hajbókolás, a kiszolgálás, a könnyű érvényesülés útját választja, mert úgy véli, a szolgálat útján nem jut sehová.

Fábián Tibor

Égjen a láng – Igazán

Keresztyén zenefesztivál
Marosvásárhelyen

Hetedik alkalommal szervezték meg Marosvásárhelyen január végén az *Égjen a láng* keresztyén zenefesztivált. A Kultúrpalotában tartott kétnapos alkalmon mintegy 3500 ember fordult meg. A fesztivál kezdőnapján Szontágh Szabolcs, a magyarországi Zsinati Ifjúsági Iroda vezetője tartott áhítatot, amelyben a fesztivál idei mottóját – „Igazán, tudunk-e igazán Isten mellett elköteleződni” – bontotta ki saját életéből vett példákkal.

Első nap az udvarfalvi Reménység, majd a Magvető együttes dalaival dicsérték a résztvevők Istent. Különösen kedves élmény volt, és nagy sikernek örvendett a PiciSófár által nyújtott éneklés: a szászrégeni óvodásokból és kisiskolásokból álló zenekart Banga Gáspár Attila vezette. A napot a Worship Team dicsőítése zárta.

A fesztivál második napján is zsúfolásig telt a kultúrpalota. Batizán Attila szentgericei lelkipásztor áhítata után a Marosvásárhelyi Református Kollégium Sola Gratia kórusa örvendeztette meg szolgálatával a nézőket. Ahogyan az udvarfalvi Reménység, úgy a paníti Szela együttes is a gyülekezet köréből nőtt ki. Énekeik között inkább a csendes, nyugodt hangvételű dalok szerepeltek, erre a csendre utal nevük is, a Zsoltárok hasábjain szereplő szela szócska. Többszörös fellépője volt a fesztiválnak a Graal, amely idén is csatlakozott a fellépőkhöz. Az együttlétet az IMM-Pro fellépése zárta.

Az *Égjen a láng* fesztivál fővédnöke az Erdélyi Református Egyházkerület, főszerzője pedig Sütő Alpár. A rendezvény ugyanakkor évek óta támogatja a rákos beteg gyerekeket segítő Hope Egyesületet, amelynek idén 2587 lejt gyűjtöttek.

Beszámoló és fotók: Kiss Gábor

A bizalmatlanság és a becstelenség „kultúrája”

Elmar Nass szociáletikus tanulmányt írt az egyház és az EU(ro) dilemma témáról. Leginkább a bizalom hiányát teszi szóvá, ami az Európai Unió helyzetét súlyosbítja. Nass eredetileg bankszakember, majd filozófiát és teológiát tanult Bonnban és Rómában. Speciális területe a keresztyén szociáletika, a keresztyén társadalomtan, különös tekintettel az értékekre, az alapelvekre, a jogra, az igazságosságra, valamint a gazdaságetikára. Mi a helye és feladata az egyháznak a bankválság, illetve az euróválság idején?

Írásában a szociáletikus felveti, hogy a valutaunió menedzsmenét, illetve az euró válságát az egyezmények megszegése, illetve be nem tartott ígéretek jellemzik. Ma már ez a lappangó válság olyan mértékben elmélyült, hogy nemcsak a pénzügyi unió került kockázatos helyzetbe, hanem maga a közös Európa eszméje is. Mivel itt tulajdonképpen az emberi együttélés európai jövőjéről van szó, ez a helyzet hatalmas kihívást jelent a keresztyén szociáletikának is.

A szerző cikkében így fogalmaz: „A jelenlegi válság sok kérdését gyakorlati szempontból, politikai érdekből, gazdasági megfontolásból közelítik meg és keresik a megoldásokat, de legálábbis a magyarázatokat. A teológiai válaszok a helyzet etikai értékelését kínálják. A teológiai válaszokat nem hangulati tényezők, nem hatalmi stratégiák és játszmák és nem is ökonómiai modellek irányítják. A keresztyén szociáletikának pontosan az a feladata, hogy értékrendjével és elveivel segítse a társadalom formálását Isten teremtései tervei megvalósítása érdekében, s használható etikai kézikönyvet adjon az elbizonytalanított emberek kezébe”.

Az egyháznak nem feladata, hogy politikusi vagy közgazdász szerepben tűnjék fel, de az igen, hogy egyházként hallassa szavát, s alternatívákat mutasson fel. Sok mindenben van oka és lehetősége az egyháznak a tiltakozásra: a konvergenciát segítő szempontok rendszeres és módszeres gyengítése vagy kijátszása ellen, a gyenge állampapírok európai piacra dobása ellen, bizonyos EU-s hivatalos sajtóhangok ellen, s azon „mentési” kísérletek ellen, amelyek olyan védőernyőkről beszélnek, amiket még senki sem látott. Van tehát bőven feladata az egyháznak, ami a kritikai kiállást illeti.

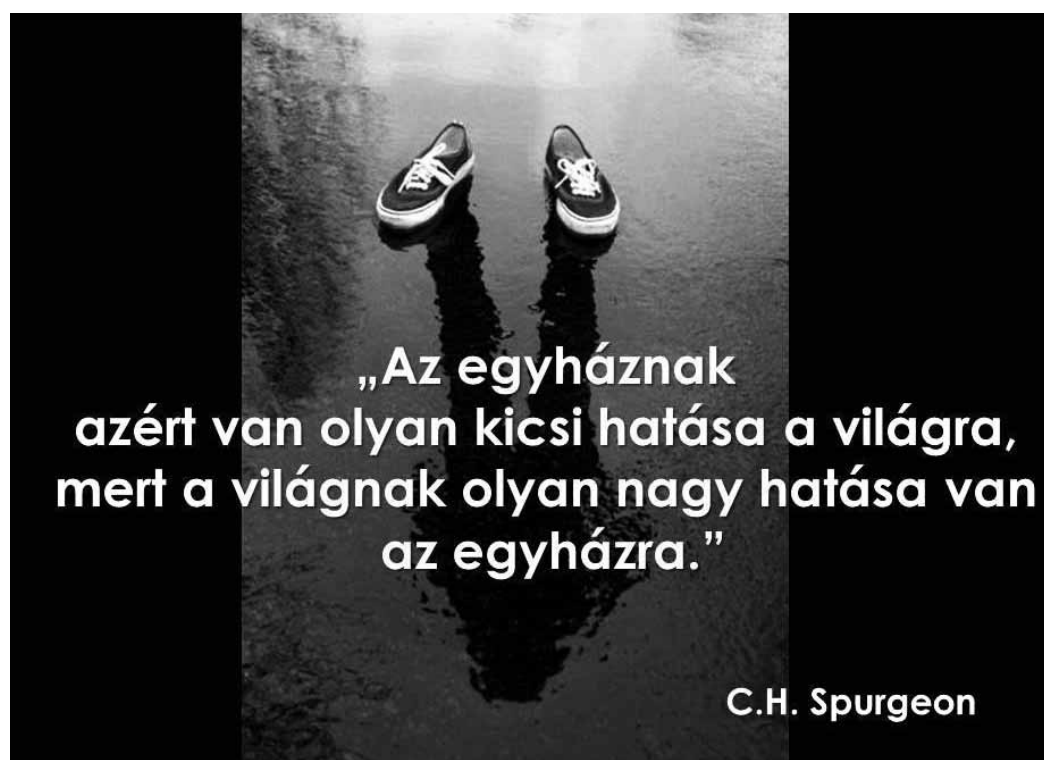
Fogy az élet

Csillagok tűzében fénylik az égi sátor,
Lángtenger szikrái írnak titkos jeleket,
Életem gyermeki szépe
A ma szennyében hampereg.
El sem indult, máris feldőlt
Ez az átkos rakomány,
Hazug évek távlatából
Röpköd új éhes madár.
Pedig mennyi szép álomból
Fonta sátrát a jövő,
Csillagoknak csalfá fénye
Ma is égre ívelő.
Itt kopog a zord valóság,
Ordas szája egyre nő,
Fogy a remény,
Fogy az élet,
A múlt karma egyre nő.

Dézi Zoltán

Bizalom erők és gyengék között

A tanulmány szerzője említi a lisszaboni szerződésben hangsúlyozott és előírt szubszidiaritást, ami fontos (eredetileg protestáns) katolikus szempont. Mégis a hiányzó vagy alig meglévő bizalom miatt sok emberi érték megy veszendőbe, főként ami az együttélést érinti. A szolidaritás is kezd elveszni, aminek az oka: a különböző egyezmények megszegése megrázza a közbizalmat Európában. Olyan furcsa „kultúra” alakult ki, amiben a bizalmatlanság és a becstelenség az elsőbbség. Ez mindenemű szociális felelősségnek gyökeresen elmentmond.

„Az egyháznak azért van olyan kicsi hatása a világra, mert a világnak olyan nagy hatása van az egyházra.”

C.H. Spurgeon

A bizalom és a becsület kultúrája a szolidaritást és szubszidiaritást első helyre teszi. Aki felelőtlenül cselekszik, az nem számolhat a kialakult válságban szolidaritásra. A szubszidiaritás éppen azt célozza meg, hogy ebben a kultúrában az erők és a gyengék között létrejöhön a bizalom. Az erők bizhatnak abban, hogy a gyengék is teljesítenek erejükhez képest. A gyengék pedig bizhatnak abban, hogy szükség esetén megkapják azt a támogatást, ami ahhoz szükséges, hogy újra tudjanak teljesíteni. Ez vonatkozik egyénekre, társadalmi csoportokra és a nemzetek közötti kapcsolatokra egyaránt – hangsúlyozza írásában Nass.

A közös felelősség kultúrájával a nemzeti egoizmus ellen

A fiskális és pénzügyi politikának nem szabadna európai szinten a becstelenséget vagy a pénzügyi mértéktelenséget és gátlás-

Hitet!

Vörösre perzselte magát a természet,
Tüzet lehel a napsugár,
Reményt vesztett varjú keres menedéket,
Pusztító kedvében tombol a nyár.
Kiszáradt forrás kövei sírnak,
Porba markol a szemtelen szél,
Árnyékért kiált a fáradt természet,
Pusztító kéz nyúl az életért.
Nyargal az élet, keresi útját,
Csábító nótát: pokol zenél.
Sivatag pompáz, hol tegnap
Álmát ringatta a remény.
Aszott csillagok úsznak,
Kiszáradt földgolyó egén.
Uram, adj esőt szemfedőnek,
Hitet a hullámok tetején.

Dézi Zoltán

talanságot támogatnia. Az ebben mutatkozó cinizmus egyre hatalmasabb mértékben öli meg az őszinteséget, az egyéni felelősséget és a szociális felelősség szellemét. A keresztyén szociáletikának fontos feladata a jelenlegi helyzetben, hogy a békétlenség egyre negatívabb kultúrájának gátat szabjon. Újra igen komoly feladat hárul az egyház karitatív, diakóniai munkájára, hogy a válságba sodródott európai országok áldozatait a szociális hálózattal felfogja és megmentse a megsemmisüléstől. Minden erővel le kell leplezni a korrupciót is. Igencsak fontos, hogy az egyházak a szociális területekre egyre több munkatársat képezzenek ki és küldjenek. A közös felelősség kultúráját kell egyre inkább erősíteni a nemzeti önzés szellemiségével szemben – követeli az aacheni Technikai Főiskola tanára, dr. Elmar Nass.

Dr. Békefy Lajos

Hírek – Események

Zádokfa kürt

Az Úr csodásan működik. Mi mással indulhatott volna az a bibliaóra, amit a nőszövetség és presbitérium szervezett egy kissé ünnepélyesebben a Marosvásárhely V. Felsővárosi gyülekezetben. Bemutattuk a néhai Donáth László (Etéd, 1883. ápr. 5 – 1967. dec. 2.) lelkes-író második novelláskötetét *Zádokfa kürt* címmel. Az első – *A pap tehene* című kötet – 2013-ban jelent meg.

Mindenknek rendelt ideje van, és ideje van az ég alatt minden akaratnak (Préd 3,1) – indította az áhítatot Kántor Attila lelképásztor, a könyvbemutató házigazdája. Ez a rendelt idő

jelentette az író számára a halála után eltelt 48 évet, amikor a *Zádokfa kürt* „összeszedte” az 1926–1939 között a *Páztortúz*, a *Keleti Újság* és más lapok hasábjain megjelent novellákat is. A „titkos bánya mélyében” 48 évig „formálta terveit”, és most örvendzeti az olvasót a sok szép novella.

Az eseményen jelen volt H. Szabó Gyula, a Kriterion igazgatója, valamint Bölöni Domokos író-szerkesztő, a kötet lelkes gondozója. Az író dédunokája, Nagy-Donáth Katalin felolvasta *A székely s a jókedvű úr* című karcolatot.

Azért adtuk ki ezt a könyvet, mert a falusi közösség leírása, a novellák cselekményszövege, a falusi élet közelsége miatt figyelemre tarthat igényt. Vissza szeretnénk adni Erdélynek Donáth Lászlót – fogalmazott H. Szabó Gyula.

A rendezvényen a Vártemplom Csíky Csaba által vezetett Musica Humana kamarakórusának csodálatos műsora örvendeztette a jelenlévőket. Az esemény szeretetvendégséggel zárult.

Nagy-Donáth
Sándorné

Köszönet

Gyülekezettünk, egyházmegyénk és a sokat szenvedett Zsebe család nevében fordulunk önökhöz megköszönve azt az áldozatos kerületi gyűjtésből származó adományt, amely a kicsi Zsebe Zselyke Sarolta hívünk gyógyulását hivatott támogatni.

Köszönetünk nem csupán gyülekezetünknek szól, hanem minden áldozatvállaló református hívünknek is, akiknek adománya a gyógyulásba vetett hitet, ezáltal a reményiséget és az egymás iránti elkötelezett szeretetet példázza.

Minden beteg testvérünk számára gyűjtött adomány Pál apostol 2Kor 8,2–4 elmondott szavait erősíti meg bennünk: „Mert a nyomorúság sok próbája között bőséges az ő öröme, és nagy szegénységükből a tisztaszívűség gazdagsága lett. Tanúskodom arról, hogy erejük szerint, sőt erejükön felül is önként adakoztak, és erősen sürgetve kérték tőlünk, hogy a szentek iránti szolgálatban adakozással részt vehessenek.” Legyen áldás az adakozók további életén, és az Úr segítse gyógyulásában a kisgyermeket! Ezért imádkozzunk!

Gudor Kund Botond
esperes

Kórházlelkészek Erdélyben

Kolozsvár

Buzogány Emese, Megyei Sürgősségi Klinika
Elérhetőség: e-mail: buzoganyemese@gmail.com,
tel.: 0740-368663

Balogh Gyöngyi, Onkológia

Elérhetőség: e-mail: gybalogh@gmail.com,
tel.: 0740-295770

Brassó

Magyari János, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: magyariioan@yahoo.com,
tel.: 0721-564553

Marosvásárhely

Lakatos Gabriella, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: lakatos.gabriella@gmail.com,
tel.: 0746-091941

Korodi Csaba, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: csabakorodi62@gmail.com,
tel.: 0723-331317

Szászrégen

Szép Ildikó, Városi Kórház

Elérhetőség: e-mail: szep.eduard@yahoo.com,
tel.: 0726-529977

Bánffyhunyad

Lukács Margit, Városi Kórház

Elérhetőség: e-mail: lukacsmanyika@yahoo.com,
tel.: 0724-056691

Sepsiszentgyörgy

Orbán Edit, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: edit.orban@yahoo.ca,
tel.: 0729-807973

Úrvacsorai kelyhek készítésével és egyházi tárgyak restaurálásával foglalkozom. Elérhetőségek: 0264-433241; 0765-128601.

Imrei Imre ötvösmester, Kolozsvár

ISSN-1223-8848

A Kárpát-medence különböző helyszínein minden évben összegyűlnek egy közös hétvégére azok, akik egy-egy egyetemi gyülekezet tagjaiként keresik: miként élhetjük meg keresztényiségünket? Ebben az évben Kolozsvár a helyszín. Időpont: március 11–13. Téma: *Is-*

teni utak, emberi kanyarok – mi az Isten akarata? Főelőadó: Bartos Károly. A programban szerepelnek még: műhelyek, szabadidős tevékenységek, áhítatok, dicsőítés, érzékszínház. Nagy szeretettel várunk!

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400079 Kolozsvár

Király utca (str. I. C. Brătianu) 51. sz.

Telefon: 0731-019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

<http://www.reformatus.ro/uzenet.html>

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrzünk meg

és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület

Misztótfalusi Kis Miklós

Sajtóközpontjának nyomdájában

Felelős vezető: Dávid Zoltán

Korrektúra: Bán Attila